

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redaktie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Ameide; Ds. H. van Leeuwen, Rotterdam-West; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redaktie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Het is de Heere

Johannes 21 : 7b

De Heere Jezus is Zijn jongeren vele malen verschenen. Deze verschijningen waren niet alle gelijk. Hier bij deze verschijning staat: „en Hij openbaarde Zich aldus”. De verschijningen waren tevens openbaringen. Zij dienden tot onderwijs, om steeds meer door het geloof te wandelen en niet door aanschouwen. Zij moesten allengskens van het zichtbare afgebracht worden, opdat zij zouden leren en geoefend worden om door het geloof te leven.

De verschijningen sloten zich aan bij de geestelijke gesteldheid der discipelen. Zij dienden tot onderwijs en vertroosting, al naar gelang dit nodig was.

Hij verscheen aan de Zijnen overeenkomstig hun geestelijke nood. Naar Zijn Goddelijke wijsheid en trouw heeft Hij hen aldus geleid. En dat is gelukkig vandaag nog zo. Omdat de Heere de Zijnen kent en precies weet wat zij behoeven, daarom is het onderwijs dat Hij geeft altijd nuttig en menigmaal aangenaam. 't Kan ook vermanend en bestraffend wezen.

Hier krijgen wij de verschijning aan de zee van Tiberias. Hier waren enkele discipelen bij elkander. Vijf worden er met name genoemd en nog twee andere Zijner discipelen.

Allereerst staat Simon Petrus. Deze discipel stelde zichzelf altijd vooraan. Hij taxeerde zich heel hoog. Toen stond hij nog in eigen kracht. Op een gevoelige en smartelijke wijze moest hij dit afleren.

Wat heeft hem dit veel goed gedaan. In zijn brieven dringt hij aan op ootmoed en vernedering des harten. God wederstaat de hovardigen, doch de nederigen geeft Hij genade, zo schrijft hij.

Nu wordt hij door de Heilige Geest voorop gesteld. Dan volgt Thomas. Thomas, de man, die zwaarmoedig van karakter was, die worstelde met het lijden van Christus, dit niet begreep en zo moeilijk kon geloven.

Wat is hij tot een heerlijke belijdenis gekomen. Hij wordt hier als de tweede vermeld.

En dan komt Nathanaël, de Israëliet in wie geen bedrog is. In Joh. 1 : 46 wordt van hem geschreven. De Heere Jezus heeft tot hem gezegd: „Gij zult grotere dingen zien dan deze”. Hij had al meerdere dingen van Hem gezien en nu zal de Heere Zich bij vernieuwing wederom aan hem openbaren.

Daarna de zonen van Zebedeus. Zij leden niet aan een gevoel van minderwaardigheid. Aardse gedachten hadden zij van Jezus' Koninkrijk. Door de oefeningen hadden zij hieromtrent wel veel afgeleerd, al waren zij hun aardsgezinde gedachten niet geheel kwijt.

Er was in hun leven plaats gekomen voor de belijdenis van de Doper: „Hij moet wassen, doch ik minder worden”.

En twee andere van Zijn discipelen. Wie waren dat nu? Laat ons daar niet naar gissen. Wat is dit kostelijk, dat wij niet weten, wie zij waren. De Heere kende ze. Hij kent de

Zijnen. Hij vergeet er niet één. Hij vergat Petrus niet en Thomas niet, doch ook deze twee niet.

Wat is dit troostrijk voor die naamlozen in Gods kerk in den lande. Wellicht hebben zij de kleinste gedachten van zichzelf. Misschien durven zij zich nooit bij Gods kinderen te rekenen. Als zij nog eens deze vrijmoedigheid mogen hebben, wat worden zij dan bestreden, dat zij ten onrechte dit hebben gedaan.

Was dit met hen ook zo? Wij weten het niet. Dit weten wij wel, dat de Heere ze er bij rekent. Wij geloven, dat deze discipelen aldus genoemd worden en beschreven zijn, tot troost en onderwijs in Gods kerk van vandaag. De Heere kent Zich het recht gelukkig toe om de Zijnen te rekenen in het opschrijven van Zijn volk, zeggende, deze en die is in Sion geboren. Hij bevestigt en schraagt en onderwijst ze. Hij leidt ze en verbindt ze aan Zich en aan elkander.

In de lijdenstijd uit elkaar geslagen, nu weer liefelijk verenigd. Hier neemt Petrus weer de leiding. „Ik ga vissen”, zo zegt hij. De anderen zeggen: „Wij gaan ook met u”. Was dit verkeerd? Ach neen, de discipelen hebben er geen afkeuring over gekregen. Zij moesten wachten, en wachten duurt lang. Wachten is moeilijk. De uitgestelde hoop krenkt het hart. Wanneer het wachten soms lang duurt, voordat de toegezegde belofte vervuld wordt, wat kan de satan ons toch hevig bestrijden. Was dat hier ook het geval? Ook dat lezen wij niet. Wij geloven, dat ook dit besluit, om te gaan vissen, medegewerkt heeft ten goede omtrent hun geestelijke vorming. Tenslotte, alles wat ons in ons leven overkomt, komt van de Heere. Voor degenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede. Voorspoed en tegenspoed, gezondheid en krankheid, ja zelfs alle ding. De Heere heeft er Zijn wijze bedoelingen mede. 't Is voor ons juist de zaak of wij deze verstaan en daardoor geoefend worden en dichter bij Hem komen. Asaf moest zijn bestraffingen elke morgen hebben, opdat hij Gods doen zou zien in heilighdomslicht.

Wat heeft dit in zijn leven rijke vruchten afgeworpen.

De discipelen gaan vissen. Zij gingen uit en traden terstond in het schip; en in die nacht vingen zij niets.

Het staat er zo eenvoudig, zo gewoon.

't Waren vissers. Zij wisten hoe zij het doen moesten. Hoe zij hun best deden, er kwam niets in het net.

Vroeger wellicht rijke vangsten gehad. En nu niet weinig, doch niets gevangen.

Zo gaat het in het geestelijk leven ook menigmaal. Wanneer het de tijd der eerste liefde is, wat kan het dan aangenaam zijn. Om dit beeld van het vangen eens vast te houden, zij hebben geen kerkgang of zij hebben wat mogen vangen.

't Gaat ze als Ruth. Zij lezen aren op bij de

April-Oranjemaand

Er kwam weer een nieuwe tak aan de Oranjaboom. In de afgelopen maand werd er een tweede prins geboren, Prins Maurits, de zoon van Prinses Margriet en Meester Pieter van Vollenhoven.

Prins Willem-Alexander werd op 27 april al weer een jaar oud.

Onze koningin Juliana mocht weer haar verjaardag vieren. Meester Van Vollenhoven eveneens.

De Heere heeft ons Oranjehuis en ons land en volk wel rijk gezegend. Hij moge onze geliefde Vorstin en haar Huis tot in lengte van jaren gedanken en bovenal in dit Huis wonen met Zijn Heilige Geest.

De redaktie

VAN DE ADMINISTRATIE

Het betalen van het abonnementsgeld voor de 3de jaargang begint op gang te komen. Wij wekken al onze abonnees op dit niet onnodig uit te stellen, maar even de moeite te doen het verschuldigde bedrag op ons gironummer 704350 over te schrijven. Met de ontvangen abonnementsgelden, waren er ook weer vele extraatjes bij, zodat wij de som mogen verantwoorden, die extra ontvangen werd van f 332,- (w.o. 1 abonnee die f 100,- gireerde en 1 abonnee f 50,- als betaling abonnementsgeld). Ook voor de opgave van nieuwe abonnees, telefonisch of schriftelijk, zijn we zeer erkentelijk. Laten wij allen trachten één of meerdere abonnees te werven. Wij blijven uitzien en hopen ook bij de voortduur op aller medewerking. Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm. Bewaar het Pand, v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d. L.

hemelse Boaz. Zij leven gedurig van de meevallers. Het leven is vol van verrassingen. Wanneer de Heere ons echter meer wil leren en ons verder wil brengen, dan worden deze verrassingen minder.

Het kan zijn, dat de reden ligt in verborgen zonden, doch dat behoeft niet altijd het geval te zijn. Het gaat in het geestelijk leven zo, dat de Heere voor elke weldaad plaats maakt. Er bestaat ook gevaar, dat we zouden gaan rusten op de weldaden, die de Heere gaf, op de vertroosting, die Hij schonk en we geen behoefte zouden krijgen aan de Heere Jezus Christus en Zijn gerechtigheid. En daartoe onderwijst de Heere nu door Zijn Geest. Zij vangen niets en zijn daar min of meer ontevreden over, 't welk blijkt uit het antwoord, dat zij aan de onbekende Meester geven.

De Meester is Dezelfde als altijd. Zo gaat het steeds in het geestelijk leven. De Heere geeft, doch verwijt niet.

„Kinderkens”, zo sprak Hij. Wat een aangename aanspraak. Wateen vertrouwelijketoon. „Hebt gij niet enige toespijs?”

In het Oosten was brood de hoofdmaaltijd en vis en andere gerechten werden er bij gegeten als toespijs.

Wist de Heere dit niet? Ja, de Heere wist alles. Hij stelde deze vraag om Zich heerlijker aan hen te openbaren.

Hij had hen gadegeslagen. Hij stond op de oever. Hoe lang stond Hij daar? Dat weten wij niet.

Er staat: als het morgenstond geworden was. Toen het enigszins begon te lichten. In de

nacht konden zij niets zien. De nacht of de morgenstond is voor de Alwetende gelijk. Dat Hij daar stond, wat ligt hier een rijke lering en vertroosting in. Alles wat daar gebeurde, geschiedde door Hem, ook het niet vangen. Hij laat ze niet aan hun lot over. Hij stond op de oever. Zo staat Hij op de oever van ons leven in allerlei toestanden. Hij is vlakbij om te zien of wij Hem nodig hebben. Hij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Zijn hand geve. 't Is zo jammer, dat de mens dit niet ziet. Dit geldt zelfs voor de onbekeerde mens. De Heere werkt alle deze dingen, opdat men de toevlucht tot Hem zou nemen. Hoe reageren Gods kinderen dan? Verstaan zij het altijd? Jakob zegt: „Alle deze dingen zijn tegen mij”. David zegt: „Ik zal nog één der dagen door de hand van Saul omkomen”. Asaf zegt: „Heeft God vergeten genadig te zijn?” En Sion? Sion zegt in wegen van druk, wanneer de Heere ze verrijkt met de heerlijkste oeloften: „De Heere heeft mij verlaten, ja vergeten zelfs”.

De discipelen antwoorden: „Neen”. Wat een kort, eigenlijk onhebbelijk antwoord op zulk een vriendelijke vraag.

Ondanks dat antwoord geeft de Heere raaden zal Hij ze verrassingen bereiden. Een verrassing in de weg van het wonder. Hoor maar! „Werpt het net aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden”.

Dit vissen gaat op 's Heeren bevel naar de wet van het Koninkrijk Gods. Volgens de berekening der discipelen was het verkeerd.

Naar des Heeren gedachten was het goed. Zijn wegen en gedachten zijn anders en hoger dan de onze.

Het dwaze Gods is wijzer dan de mensen. Daar te vissen was ook dwaasheid. 's Heeren bevelen opvolgen is vaak in onze ogen dwaasheid. Is het geen dwaasheid, wanneer de Heere tot Mozes zegt: „Zeg de kinderen Israels, dat zij voorttrekken”?

Hoe kunt ge toch door de zee gaan? Ja, dat is Gods weg. Dan door de zee, dan door de Jordaan en dan aan de rechterzijde van het schip. En dan? Ach, misschien kunt ge dit uit uw eigen leven aanvullen. Die onderwijs ontvangt in 's hemels wegen, zal gedurig met dit

dwaze Gods kennis maken.

Het dwaze Gods is oneindig veel wijzer dan alles wat van ons is. Het dwaze Gods doet roemen en maakt dat wij ons verwonderen moeten. Wij geloven, dat straks de hemel weergalmen zal van het zogenaamde dwaze Gods. Het viel voor de discipelen ook zo mee. Wat een vangst. Door dit wonder komen ze er achter, dat het de Heere is.

Johannes is de eerste, die het opmerkt. Wat een aangename ontdekking was dit voor de discipelen. Hier bewees Jezus, dat Hij Koning was en de vissen gebod in het net te komen. Wanneer zij in de nacht gevangen hadden, was dit ook door Hem geschied. Hier maakte de Heere plaats voor het wonder, zodat zij uitriepen: „Het is de Heere!”

Een heerlijke gang maakten zij mede. Zij werden geleid door de weldaden naar de Weldoener. Dat is een rijk voorrecht.

Dat is wasdom in het geestelijke leven. Hier kregen zij onderwijs, ook voor hun geestelijke arbeid. Wat gaat het menigmaal zo in het Koninkrijk der hemelen. Wanneer wij menen, dat alles verkeerd was, gebruikt de Heere het tot zegen van anderen. Dan krijgt Hij de eer!

Bij de discipelen was het niet de kunst van hun vissen. 't Was alles alleen door Hem. Het is de Heere!

Gelukkig degene, die Hem zo mag aanschouwen door het geloof. Alles komt dan van Hem. Door deze oefeningen krijgen wij meer kennis van Hem en krijgt Hij de eer.

Kent u Hem al, lezer? Wie gij ook zijt, gij ontvangt alles van Hem. Vraag of ge Hem moogt leren kennen. Anders zult u eenmaal tot de ontdekking komen, dat alles van Hem kwam, doch dat het uw ziel bewoog om Hem te vrezen. Dan zal de ontdekking, dat Hij de Heere is, u niet tot troost zijn, doch tot schrik. Maar dan is het te laat. Val Hem te voet en buig voor Hem.

Kinderen van God, hoe is uw weg? Zwaar? Donker? Tegenspoed? Ontdekkend? Denkt er wel om, Jezus staat op de oever van uw leven. Eenmaal zal alles opgelost worden en gij zult zeggen: Het is de Heere.

E.

R.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

55.

Vaderlijk voldeed Evangelist aan het verzoek van de twee reizigers, die hij op verschillende plaatsen bijstand had verleend, eer hij van hen kwam te scheiden.

„Mijn zonen”, zo sprak hij hen aan, „gij hebt gehoord dat het Woord Gods u verzekert dat gij door vele verdrukkingen moet ingaan in het Koninkrijk der hemelen, en evenzeer dat overal banden en verdrukkingen aanstaande zijn. Daarom moet gij niet verwachten dat gij een groot gedeelte van uw pelgrimstocht zult afleggen zonder er kennis mee te maken. Reeds hebt gij enigmatische de kracht dezer getuigenissen leren kennen, en ge zult dit nog meer ervaren. Gij hebt, gelijk gij ziet, de weg door deze wildernis bijna afgelegd, en dan zult gij spoedig een grote stad bereiken, waar aan alle zijden vijanden u zullen omringen, die zich er op zullen toelekken u te doden, en gij kunt er zeker van zijn, dat één van u, zo niet beiden, de belijdenis die gij aflegt, met uw bloed zult moeten bezegelen; maar weest getrouw tot in de dood en de Koning zal u geven de kroon des levens! Hij, die daar zal sterven, al moge zijn dood onnatuurlijk en al mogen zijn smarten vele zijn, zal toch de gelukkigste zijn te achten, niet slechts omdat hij het eerst zal aankomen in de Hemelstad, maar omdat hij ontkomen zal aan de ellenden, die de andere nog zal ontmoeten op het verdere van zijn reis. Maar als gij in de stad gekomen zijt en vervuld ziet wat ik u heb aangekondigd, herinnert u dan uw vriend en gedraagt u als mannen, en beveelt uw zielen Gode als de getrouwe Schepper, met wel doen”.

Nu zag ik in mijn droom, dat toen zij uit de wildernis kwamen, zij niet ver voor zich uit een stad gewaar werden, genaamd *IJdelheid*. In die stad werd een kermis gehouden, de *IJdelheidskermis*, omdat de stad, waar zij

gehouden wordt, lichter is dan de ijdelheid, en ook omdat al wat daar verkocht wordt of daar vandaan komt, ijdelheid is. Een wijze zegt dan ook van haar: *IJdelheid der ijdelheden*, het is al ijdelheid.

Deze kermis is niets nieuws, maar reeds van een oude datum. Ik zal u zeggen hoe zij ontstaan is.

Omstreeks vijfduizend jaar geleden gingen er reeds pelgrims naar de hemelse stad, evenals thans dit moedige tweetal; en toen nu Beëlzebul, Legio en hun metgezellen bemerkten hoe de pelgrims de weg insloegen naar de Hemelstad en dat zij door de stad *IJdelheid* zouden komen, kwamen zij op het denkbeeld daar een kermis op te slaan en wel één waar allerlei ijdele dingen te koop zouden zijn en die het gehele jaar zou duren. Daarom worden er vele soorten van dingen verhandeld, zoals huizen, landerijen, neringen, ambten, bevorderingen, titels, regentschappen, koninkrijken, begeerlijkheden en vermaken; allerlei zinnelijke en vleselijke genietingen, vrouwen, echtgenoten, kinderen, meesters, dienaren, leven, bloed, lichaam, ziel, zilver, goud, parels, edelgesteenten en wat niet al.

Zoals ik zeide, loopt de weg naar de Hemelstad juist door deze stad, waar zo vrolijk kermis gehouden wordt, en wie naar die stad zou willen gaan zonder zijn weg door de stad *IJdelheid* te nemen, zou wel uit de wereld moeten gaan.

Krachtig en duidelijk, gelijk als de kermis vol ijdelheid en ongerechtigheid dat vereist, heeft de Pelgrim er ons klaarheid in gegeven. Daar wij zijn op een wereld die in het boze ligt, kan zij niet anders dan ijdelheid en ongerechtigheid voortbrengen. En wat nog erger is dan al die boosheid is wel dit, dat ons verdorven bestaan daarin behagen heeft. Daarom zuch-

ten dan ook de oprechten en klagen: „O wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars woon”.

„O wee mij, hoe blijf ik staande in het geloof? O wee mij, hoe is het mogelijk te volharden in de vreze des Heeren? O wee mij, hoe zal ik de wereld met al haar boosheid overwinnen om ingang te verkrijgen in de Hemelstad?”

En terecht, onzerzijds is dat totaal onmogelijk. Maar de Heere weet het hoe ons hart onder dat alles zucht en klaagt. Had Hij de weg niet gebaad, de kracht der genade niet verworven en de overwinning behaald, het ware niet mogelijk hier te blijven staan in het geloof dat door de liefde werkt. Wat onzerzijds totaal onmogelijk is, is mogelijk in Hem, daar Hij over de wereld met al haar begeerlijkheden kwam te triomferen. Hoor maar: „Zelfs de Koning der koningen, toen Hij hier vertoefde, ging door deze stad naar Zijn land, en als ik mij niet vergis, is Hij door Beëlzebul, de voornaamste van de hele kermis, uitgenodigd om van zijn ijdelheden wat te kopen; ja, hij wilde Hem wel tot heer van die kermis aanstellen, als Hij hem bij het doortrekken der stad maar zekere hulde had willen bewijzen. En omdat Hij zulk een aanzienlijk persoon was, leidde Beëlzebul Hem van de ene straat tot de andere en toonde Hem in een ogenblik tijds al de koninkrijken der wereld om, zo het mogelijk was, die *Gezegende* te kunnen verlokken een bod op zijn koopwaar te doen en iets van zijn ijdelheden te kopen. Deze echter wilde van al die koopwaar niets hebben en verliet dus de stad zonder een penning er voor te besteden. Gij ziet dus wel, dat deze kermis zeer oud en zeer groot van omvang is.

In de kracht van Christus is onze volharding, vanuit Zijn overwinning kan en wil Hij ons te hulp komzn. Leeft u in het besef van uw afhankelijkheid en hulpbehoefendheid, dan is Hij u recht dierbaar.

Gedachtig aan de vrouw van Lot en steunend op de kracht van Christus, zagen deze oprechte pelgrims niet naar Sodom heen. De *IJdelheidskermis* was voor hen in het geloof niet meer dan een opeenstapeling van ijdelheden.

Zoals ik u reeds zeide, waren onze pelgrims genoodzaakt er door te trekken. Dit deden zij dan ook, maar nauwelijks hadden zij er de voet gezet of aller ogen waren op hen gevestigd en 't was als brachten zij de gehele stad in opschudding. En daarvoor waren verschillende redenen, want in de eerste plaats waren de pelgrims gekleed op een wijze, geheel verschillend van die, waarop de kooplieden, die zich daar bevonden of degenen die er kwamen om te kopen, zich gekleed hadden. De mensen staarden hen dan ook met de grootste verbazing aan. Sommigen zeiden: „Het zijn dwazen”, anderen: „Zij komen uit het krankzinnigengesticht” en nog anderen: „Zij komen uit een vreemd land”. Even verbaasd als zij waren over hun kleding, evenzeer verwonderden zij zich over hun taal, en zeer weinigen konden verstaan wat zij zeiden; want zij spraken de taal van Kanaan; maar de kooplieden en de mensen op de kermis waren lieden dezer wereld. Om die reden beschouwden zij de pelgrims dan ook als barbaren. En dan was er nog iets, waarmee de verkopers zeer de spot dreven, en wel, dat de pelgrims niets schenen te verstaan van de hoge waarde van de tentoongestelde zaken. Zij keken er zelfs niet naar om, en als men hen aanspoorde tot kopen, stopten zij de vingers in de oren, zeggende: „Wend mijn ogen af, dat ze geen ijdelheid zien”, terwijl zij naar de hemel blikten om aan te duiden dat hun burgerschap en wandel in de hemelen waren.

A.

R. Kok

Kiesrecht voor de vrouw in de kerk?

6.

„Gelijk ook de Wet zegt”.

U zult het wel begrepen hebben, dat wij in de Heilige Schrift een duidelijk verbod vinden om het kiesrecht aan de vrouw in de kerk toe te kennen. Gods Woord spreekt toch geen duistere taal als we ons afvragen of het regeren in deze zin aan de vrouw toekomt. Vorige keer hebben we al een tweetal teksten genoemd, nl. Korinthe 14 : 34, 35 en 1 Timo-

theus 2 : 11, 12. Thans willen we nader onze aandacht op deze Schriftgedeelten richten. Uiteindelijk moeten we door Gods Woord in de kerk onderwezen worden. Nooit mag iets ingevoerd worden, dat strijdt met de duidelijke uitspraken van de Heilige Schrift.

Hoe belangrijk deze Schriftgedeelten zijn, hebben ook de voorstanders van het kiesrecht voor de vrouw verstaan. Het is opmerkelijk, dat zij aan deze passages grote aandacht hebben besteed. Wie de geschriften leest, die handelen over de positie van de vrouw, zal dit telkens ontdekken. Alleen doet zich een zeer merkwaardig feit voor, dat hier niet onvermeld mag blijven. In de strijd rond het kiesrecht voor de vrouw werd — we denken hier aan deze strijd in het verleden in de Gereformeerde Kerken — steeds gezegd door de voorstanders: deze teksten spreken niet tegen het kiesrecht, wel tegen de vrouw in het ambt. En thans in de strijd rond de vrouw in het bijzonder ambt wordt door de voorstanders van vrouwelijke ambtsdragers ineens gezegd: deze teksten spreken noch tegen het kiesrecht noch tegen de vrouw in het ambt. We kunnen ons hier aan de indruk niet onttrekken, dat er zo gemakkelijk verklaard wordt naar de gelegenheid. Vast staat dat de eersten niet zagen de algemene regel, die in deze schriftplaatsen zo overduidelijk uitkomt, en de anderen uitgaan van een geheel andere beschouwing van Gods Woord.

En heel erg jammer is het, dat de voorstanders van het kiesrecht bij ons — althans in de toelichting — aan beide kwalen lijden. Zij hebben geen oog voor de regel in 1 Korinthe en 1 Timotheus genoemd. En erger is het dat zij de woorden der Schrift niet nemen zoals zij er staan. Zonder meer wordt toch maar geschreven: „De toen gangbare opvattingen en toestanden worden niet genegeerd”. Wat is dit anders dan het ontnemen van de kracht van deze woorden met een beroep op de tijdgebondenheid van de Heilige Schrift? Doch hierover hopen we nader te schrijven.

Een algemene regel aangaande de positie der vrouw in de bedoelde schriftplaatsen! Luister maar hoe deze in beide gedeelten spreekt: „want het is haar niet toegelaten te spreken, maar bevolen onderworpen te zijn, gelijk ook de Wet zegt” (1 Korinthe 14 : 34a), en: „doch ik laat de vrouw niet toe dat zij lere, noch over de man heerse” (1 Timotheus 2 : 12a). Het komt er bij de verklaring voor ons doel niet in de eerste plaats op aan over welke zaak Paulus spreekt in deze gedeelten. Niemand behoeft te zeggen, dat hier in het geheel niet over het verkiezen door de vrouw gesproken wordt. We zijn er het helemaal mee eens, dat noch in deze plaatsen, noch in enige plaats van Gods Woord over het stemmen van vrouwen gesproken wordt.

Het gaat in 1 Korinthe 14 en in 1 Timotheus 2 over dingen, die óók voor vandaag van belang zijn. In 1 Korinthe 14 gaat het heel duidelijk om een verbod om openlijk te leren voor de vrouwen „tot de gemeente al zijn zij met goede kennis begaafd” (kanttekeningen Statenvertaling). In 1 Timotheus 2 worden zeer behartigenswaardige opmerkingen gemaakt over de wijze, waarop de vrokwen behoren te verkeren in het midden van de samenkomsten der gemeente. Het kan zeker geen kwaad eens te benadrukken, dat de apostel hier b.v. spreekt over een eerbaar gewaad. Het lijkt me wel hoogst aktueel, vooral nu we de tijd van het jaar naderen, dat sommigen zonder blikken of blozen met strandjurken of dergelijke onder Gods Woord verkeren.

Echter: al deze dingen, hoe belangrijk ook om te bespreken, zijn uiteindelijk niet van belang als het gaat over het onderwerp, dat ons bezig houdt. Het gaat er veelmeer om, dat de apostel Paulus in beide gevallen de reden neemt, waarom hij bepaalde dingen verbiedt. In beide teksten is dat voor de apostel de ondergeschiktheid van de vrouw, haar onderdanigheid ten opzichte van de man. Juist omdat hij deze positie van de vrouw als vaststaand naar Gods Woord aanvaardt, kan hij de in beide Schriftgedeelten bedoelde vermaningen geven.

De apostel Paulus heeft toch wel sterk de band aan het Oude Testament beleefd. Hij schrijft aan de gemeente van Korinthe: gelijk ook de Wet zegt. En nu willen we u niet

vermoeden met de talloze verklaringen, die hier van „Wet” gegeven zijn. Trouwens, we werpen het liever ver van ons af om hier b.v. te denken aan de Romeinse wet. We houden hier rustig vast aan de verklaring van de Wet in de zin van de vijf boeken van Mozes. In de Wet van Mozes wordt deze positie van de vrouw geleerd, zie Numeri 5 en Numeri 30. Maar naar ons gevoelen wijst de apostel hier bijzonder naar Genesis 3 : 16: „en tot uw man zal uw begeerte zijn en hij zal over u heerschappij hebben”. En voor allen die Genesis 3 : 16 enkel willen lezen als een vloek — waarvan Christus verlost, zoals de toelichting spreekt — mag ik wijzen op het verband dat blijft tussen Genesis 2 : 18 en Genesis 3 : 16. Ook reeds in Genesis 2 : 18 wordt gewezen op de eer van de vrouw in het hulpe zijn van haar man. En zelfs Dr. N. J. Hommes: „De vrouw in de kerk”, die pleit vóór kiesrecht en de vrouw in het ambt, schrijft: „Ik geloof, dat onze kanttekenaren een nog altijd onovertroffen exegese hebben gegeven van Genesis 3 : 16 als zij hierbij aantekenen: „dit is, gij zult gebonden zijn u naar uws mans wil te voegen.... en hij zal over u macht hebben, om over u te gebieden, hetwelk naar den vleze lastig zal zijn, terwijl het u vóór de val niets dan lieflijk was”.

De achtergrond bij 1 Timotheus 2 is niet anders: „want Adam is eerst gemaakt, daarna Eva”. Geen slavin, zo’n karikatuur verwerpen we hartgrondig. Maar wel: de vrouw niet het regeren in de kerk toebedeeld. Paulus gelooft het Woord van God en geeft het door aan ons: gelijk ook de Wet zegt.

D. Slagboom

Naar de CATECHISATIE

41.

Gods besluiten (vervolg)

Gods besluiten zijn de besluttende God Zelf, zo merkt vader Hellenbroek op in zijn vraagboekje. Zijn besluiten zijn ook daarom één, als vrije zelfbepaling van Gods wil. Het is één Raad, waarin de „veelvuldige wijsheid Gods”, d.i. de veelkleurige wijsheid van God (Ef. 3 : 10), uitblinkt en die „stuksgewijze voor de ogen Zijner schepselen zich ontplooiën”.

Gods besluiten zijn van eeuwigheid, want God is van eeuwigheid tot eeuwigheid. Zij gaan dus aan de schepping der dingen en aan de tijd vooraf. „Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend”, Hand. 15 : 18. „Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld”, Ef. 1 : 4.

Daarom zijn Gods besluiten ook ONAFHANKELIJKE besluiten, VRIJE besluiten. Immers, God heeft niemand boven Zich. Hij is de Hoogverhevene. „Wie heeft Hem als Zijn raadsman onderwezen?” Jes. 40 : 13.

Zo zijn Gods besluiten VRIJMAGHTIGE, SOEVEREINE besluiten. God was en is niet gebonden aan enig schepsel. „Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U”, Matth. 11 : 26.

Bij Gods vrijmacht en soevereiniteit moeten wij wel onderscheiden. Zij is geen willekeur, zoals we dit zien bij de vroegere keizers, denk aan die van Rome. Het waren despoten, die willekeurig konden handelen en deden vaak, wat in hun brein opkwam. Neen, zo is het met Gods soevereiniteit niet. Wel is God niet gebonden aan enig schepsel, maar Hij is wel gebonden aan ZICHZELF, aan Zijn WEZEN. God heeft voor Zijn genomen besluiten en die Hij in de tijd uitvoert, Zijn heilige, wijze, Goddelijke redenen!

Dit zal tot een troostvol steunpunt zijn bij bijv. ernstige, smartelijke verliezen van dierbaren, wanneer namelijk de beproefde daar mag gebracht worden door Gods grote genade, waar hij of zij mag leren bukken onder des Heeren slaande hand, vluchtend met de „waaroms” tot de Almachtige.

Wat kunnen er smartelijke verliezen geleden worden, wanneer bijv. de Heere plotseling een geliefde man of vrouw of een lief kind komt weg te nemen en als af te scheuren van het vlees. Ach, wie zal dan kunnen troosten?

Dan zeggen de mensen wel eens: ja, u moet er in berusten, dit hebben de mensen u niet aangedaan. Maar is dit troost? Zal daardoor niet veelmeer opstand in het hart rijzen?

Zeker, Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, nooit te begrijpen. Maar wel is het zo, dat God voor Zijn daden, hier ten opzichte van een smartelijk verlies, Zijn wijze, Goddelijke redenen heeft. En die maakt de Heere niet altijd bekend. We lezen in Dan. 4 : 35: „En Hij doet naar Zijn wil met het heil des hemels en de inwoners der aarde, en daar is niemand, die Zijn hand afslaan of tot Hem zeggen kan: wat doet Gij?”

Wie nu verwaardigd mag worden om het verdriet in Zijn hand te leggen naar Psalm 10, ónder die hand te buigen, Zich in God te mogen kwijt worden, zal door het geloof mogen ervaren, dat God Zich niet vergist, ja, dat Hij Zijn heilig oogmerk heeft met al Zijn onbegrijpelijke handelingen, al wordt dit niet altijd dadelijk verstaan. „Wat Ik nu doe, weet gij niet, maar gij zult het na dezen verstaan”. Dan wil de Heere daarover wel eens later licht doen opgaan. Maar in die ogenblikken van buigen onder en overgave aan de Heere in geloofsbeleven zal het ware steun- en rustpunt gevonden worden in dié God, Die geen reenschap geeft van Zijn daden (en wonderlijk: dan heeft men daaraan ook geen behoefte meer, want zoals de dingen in God liggen, liggen ze goed).

„O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen en onnaspeurlijk Zijn wegen!” Rom. 11 : 33.

Zo zijn dus Gods besluiten wijze besluiten. Gods wijsheid is die deugd in God, waarbij God door de beste middelen (niet naar onze maatstaf als best gezien) het hoogste doel bereikt.

Een eenvoudig en treffend voorbeeld zien we in de geschiedenis van de genezing van Naaman. Het wegvoeren van een Joods meisje door Syrische benden naar Damaskus, och, wie sloeg daar acht op? en dat terecht kwam in dienst bij Naamans vrouw, werd middel waardoor Naaman bij de profeet Eliza kwam door Gods wonderdaad genezing vond. R'dam-W. v.L.

UIT DE PRAKTIJK 20

Tegenwoordig gaat alles maar gemakkelijk. De mensen geloven maar als zij willen en alles kan er mee door. Als men 's zondags maar een zware predikatie gehoord heeft, waarin de weg des levens als een nauwe weg wordt voorgesteld, dan kan er voor de rest bijna alles mee door: de radio en de televisie hebben een plaats in de woningen, met Gods dag wordt het niet zo nauw genomen. Met dat alles is men belijdend lidmaat en gaat ten Doop en ook ten Avondmaal. Ja, sommigen staan ten Doop met afgeknipte haren, alsof dit niet tegen het Woord is. Wat is alles toch ver weg. Kan dat nu met vreeze Gods gepaard gaan?

Deze dingen hebben wij menigmaal vernomen op huisbezoeken, en dat geeft wel eens stof tot spreken. Dan wordt verhaald hoe heter voorheen heel anders naar toe ging, en dan werd ons wel gevraagd: wat moeten we er nu van geloven, hadden de ouden gelijk, of weet men het tegenwoordig beter? Het gaat toch met alles zo de vlakte op.

Ja mensen, als we daarop mogen letten, worden we wel bang voor de tijd. Wat u daar gezegd hebt, is wel erg, en wie ziet het hoever we reeds van de oude paden zijn afgeweken? Hoe menigmaal hoort men als het over de handelingen van God met een zondaar gaat: maar het kan toch zo ook wel, het behoeft er toch altijd niet zo zwaar door te gaan?

Ja, dat wil een mens wel om zalig te worden op zijn eigen manier, maar dat wil God juist niet; de Heere schrijft in Zijn Woord ons voor hoe Hij geëerd en gevreesd wil worden, en dat gaat tegen de gedachten en overleggingen van de mens in. De Heere breekt dat af en begint bij het begin. Als we lezen van de instelling van de eredienst in Israël dan moesten alle vaten en klederen gemaakt worden zoals Heere geboden had, ook de dienst in de tempel moest verricht worden naar Gods bevel; de

Heere wilde zo gediend worden en niet anders. En gebeurde het toch anders dan volgde het ongenoegen en de straf. Zie dat maar in het gouden kalf en de kalveren te Dan en Bethel. En zou dat nu in onze tijd anders kunnen? Is de eis des Heeren nu anders? Geldt niet, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, dat we ons moeten bekeren tot de Heere? En werd men in de oude tijden anders bekeerd als nu in onze tijd?

Het gaat zowel nu als toen in de weg van boetvaardigheid als een doodschuldig en verloren zondaar voor God te worden, en door de onmogelijkheid aan onze zijde om ooit weer in die gemeenschap en gunst van onze Schepper te kunnen delen. Zulken kunnen maar niet zo een Jezus aangrijpen, want die zien geen weg ter ontkoming; daar maakt de Heere plaats voor in het hart, dat er een weg is, en daar wordt men toe overgebogen, want we staan tegen zolang wij kunnen. Maar als de ogen eens geopend worden voor die weg, en dat er ook voor mij nog mogelijkheid is, wat wordt dat een wonder, en wat beginnen dan de zielsgenegenheden uit te gaan om Hem te leren kennen, Die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Dan wordt de Heere Jezus niet alleen dierbaar en gepast, maar ook noodzakelijk, dan gaat men geweld doen op dat Koninkrijk, en wordt het praktijk: Geef mij Jezus of ik sterf, buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Maar nu wilde ik wel eens vragen: wat dunk u er van, mensen, als nu een mens in deze dingen leeft en verkeert, zou hij dan nog lust hebben in die dingen, die u zoeven ons voorgesteld hebt? Welneen man, daar is geen plaats voor, de zaken liggen dan zo teer, zo'n ziel is het om God te doen, en die vindt in alles buiten Hem de dood, die kan in die tijd bij wijze van spreken niet over een strohalmpje heenstappen. Daar kan wel eens wat wettisch tussen zitten, maar dat belijft de Heere op Zijn tijd wel weg te nemen. 't Was toch een dierbaar leven, daar kon niets mee door. Als ik daaraan terug mag denken, wat kaner tegenwoordig veel mee door en wat gaan ook vele kerkleden ver met de wereld mee. Ja vriend, maar weet je wat ik zo erg vind? Men praat zo graag over godsdienst en men doet nog aardig aan vroomheid, maar vraag niet naar het binnenwerk, want dan staat de wagen veelal stil, en daar komt het toch op aan, want met een praatgodsdienst gaan we verloren, het zal waarheid moeten zijn in ons binnenste, want daar ziet de Heere naar, en dan wordt het een persoonlijke zaak en houdt het vragen en zoeken wel op: „hoever kan ik wel gaan en toch een christen blijven?”

Wij weten het zo goed. Toen Paulus als een ijveraar de levende kerk vervolgde, wist hij wel wat hij wilde, maar toen de Heere hem tegenkwam ging hij vragen: wat wilt Gij dat ik doen zal? En ik denk, dat dit niemand van het levende volk vreemd is, en wat ligt dat dan teer in het hart als men naar de wegen des Heeren mag vragen, maar buiten die wegen is er niets veilig, en is alles de dood. Later mag wel eens teruggezien worden op die eerste tijden en wordt wel gezegd: mocht ik die teerheid van toen nog eens ervaren, maar de weg ligt voorwaarts, en dan moet men bij eigen waarneming wel eens zeggen: wat kaner toch nu veel mee door, het is geen wonder, dat het zo schraal is van binnen, want de schuld ligt niet bij de Heere, maar bij mij; 't is een voorrecht als men daarmede onder de Heere mag komen en ook in deze weer naar de wil en de weg des Heeren mag vragen.

Ja man, dat zijn geen onbekende zaken. Hoe nodig dat ook onze kinderen uit het Woord worden onderwezen. Als ik terugdenk aan mijn jeugd en de opvoeding die ik van mijn ouders gehad heb, dan moet ik zeggen: waar zijn we toch gebleven? Als het zondag was, dan was het zondag, tweemaal naar de kerk en geen buitennissigheden, want dat was er niet bij, en dat werd ons niet als een knellend juk opgelegd. Als je er tegenwoordig over praat dan wordt er al gauw gezegd: wat een vroom en wettisch gedoe, maar zo was het niet hoor. Toen was er meer eerbied voor Gods volk dan tegenwoordig, want er ging nog wat van dat volk uit in hun handel en wandel, en hoe nuttig is het dat men jong onderwezen wordt om ook voor het uitwendige in de wegen des Heeren te wandelen, en dat temeer als men

mag overtuigd worden van de noodzakelijkheid der bekering. Dan houdt de rust op, want dan leer je jezelf kennen als een verloren zondaar; dan leer je het wel, dat het niet zo gaat als men het tegenwoordig zo graag wil, want de Heere bekeert Zijn volk door Zijn Woord en Geest en het is zulk een ziel te doen om op de rechte wijze zalig te worden.

Mijn vader zeide eens: er wordt er niet één in de hemel gesmokkeld.

Nu mensen, laten wij het hier dan bijhouden, gelijk we lezen in Gods Woord, dat alle wegen des Heeren goedertierenheid en waarheid zijn, en welgelukzalig die in die wegen mogen wandelen.

J. van Heteren

Een zondaar van honderd jaar

In „De Bron der zaligheid” van Robert Murray M'Cheyne komt een preek voor over 1 Samuël 3 : 19: Samuël nu werd groot en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. Boven de preek staan deze woorden: God laat niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. Daarin zegt M'Cheyne, dat het woord soms op later tijd werkt. Hij spreekt hierover zeer treffend. Daarom willen we dat hier opnemen. Het is te vinden op de blz. 92-93 van de uitgave van J. P. van den Tol. Wij geven dus het woord aan M'Cheyne:

Evenwel werkt het Woord in sommige gevallen ook in latere tijd. Een getrouw man Gods arbeidde menig jaar in zijn gemeente, en hoewel hij elders grotelijks gezegend werd, stierf hij nochtans zonder dat hij, geloof ik, wist dat iemand van zijn gemeente tot de kennis des Zaligmakers gekomen was. Een ander dienaar staat nu in zijn plaats en zielen zijn in menigte gewonnen geworden, terwijl ieder verklaart, dat het door het woord is van hun overleden leraar, dat nu opkomt in hun harten en hen doet ontvlieden. Ach! God is een getrouwe God. Hij zal niet één van Zijn woorden laten vallen op de aarde.

Dan vertelt hij een geval, waar het ons eigenlijk om gaat:

De uitnemende John Flavel was predikant te Dartmouth in Engeland. Op zekere dag predikte hij over deze woorden: „Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking. Maranatha!” (1 Kor. 16 : 22). De prediking was buitengewoon plechtig, vooral de verklaring van de vloek. Aan het einde, toen Ds. Flavel opstond om de zegen uit te spreken, hield hij op en zeide: „Hoe zal ik deze ganse vergadering zegenen, daar ieder onder ons, die de Heere Jezus niet liefheeft, een vervloeking is?” De plechtigheid dezer woorden maakte een diepe indruk op de toehoorders.

Er was in de vergadering een knaap, Lukas Short genaamd, ongeveer vijftien jaar oud, een inwoner van Dartmouth. Kort hierna ging hij op zee en zeilde naar Amerika, waar hij de overige tijd zijns levens doorbracht. Zijn leven werd verre boven de gewone levens-tijd verlengd. Toen hij honderd jaar oud was, kon hij nog op zijn hoeve werken en zijn verstand was in het geheel niet gekrenkt. Hij had al die tijd in zorgeloosheid en zonde doorgebracht; hij was een zondaar van honderd jaren en op het punt meteen vloek in het graf te gaan.

Op zekere dag, terwijl hij op het veld was, hield hij zich bezig met over zijn doorgebracht leven na te denken. Hij dacht aan de dagen zijner jeugd. Zijn herinnering bepaalde zich bij de preek van Ds. Flavel, waarvan hij zich nog veel te binnen bracht. De ernst van de predikant, de gesproken woorden, de uitwerking op de hoorders, dit alles kwam vers voor zijn gemoed. Hij erkende dat hij de Heere Jezus niet had liefgehad; hij dachtte de vreselijke vloek; hij werd diep overtuigd van zonde, werd geleid tot het bloed der besprenging. Hij leefde tot zijn honderdzeftiende jaar en gaf alle blijken, dat hij wedergeboren was. Ach! hoe getrouw is God aan Zijn Woord. Hij laat niet één woord vallen op de aarde.

M'Cheyne voegt hieraan nog het volgende toe: Hebt goede moed, christelijke moeders, die weent over uw onbekeerde kinderen. Zij mo-

gen verre van u gaan, misschien over de zee, en gij siddert om hun zielen. Bedenkt dat God ze overal bereiken kan. Een gelovige moeder had nooit tevergeefs. Houdt aan in het gebed. God zal nooit Zijn Woord vergeten. Hij zal nooit één woord op de aarde laten vallen.

B.

MBUMA Zending

Nederlandse Stichting tot ondersteuning van het geestelijk en medisch zendingswerk op de MBUMA zendingsposten en andere zendingsposten, uitgaande van de Free Presbyterian Church of Schotland.

VIJFDE ZENDINGSDAG

D.V. ZATERDAG 8 JUNI 1968

Margriethal - Croeselaan - Utrecht
Telef. 030-16421

Zeer veel plaatsruimte en te bereiken met stadsbus 10.

Agenda AANVANG 10 UUR

1. Opening door de Voorzitter.
2. Ds. A. MacKay. Inverness Schotland.
3. Ds. A. J. Wijnmaalen van Maartensdijk.
4. De heer D. M. Treurniet van Zoetermeer.

PAUZE

5. Zending J. D. van Woerden, Zuid-Rhodesia.
6. Ds. D. Kamp van Utrecht.
7. Ds. J. Pannekoek van Terneuzen.
8. Ds. G. v.d. Breevaart van H.I. Ambacht (slotwoord) met kollekten voor de zendingsposten.

Het bestuur

Het adres van de penningmeester is de heer J. Reijers, Geldijk 2, Culemborg, 3450-3008. Stortingen kunnen worden gedaan op giro. 902512 van de Coop. Raiffeisen bankte Culemborg t.g.v. Mbumazending e.a.

AALST - BOMMELERWAARD
CHR. ULO

Het bestuur vraagt m.i.v. augustus

1. LERAAR ENGELS
ev. ervoor studierend

2. LERAAR FRANS
idem

Voor sollicitaties of inlichtingen:
A. van Baalen - Vrijheidslaan 13 - Brakel (Gld)
Telef. 04189-407

DORDRECHT

Gevraagd aan de Ds. B. LYDIUSSCHOOL voor ULO (MAVO) uitgaande van de Ver. voor Chr. onderwijs op reformatische grondslag te Dordrecht

VAKLERAAR VOOR 20 LESSEN

Sollicitaties aan de sekr. L. Alderliesten, Keplerweg 54, Dordrecht. Telef. 01850-32069.

Inf. bij het Hoofd der School: C. J. Hartog, Vale-riusstraat 3, Dordrecht.
Telef. huis: 01850-36156. Telef. school: 01850-42020.

Bent u te zwaar? Onze

VERMAGERINGSKRUIDEN

brengen uw gewicht weer op het juiste pijl. Bestel nu nog een kuur voor een maand.

Prijs f 6,- (geen verzendkosten).

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTRAAT 5, HAARLEM

Telef. 02500-17137 — Giro 17811

BOEKEN

die in de boekbespreking worden aanbevolen, worden graag zonder prijsverhoging FRANKO THUIS geleverd door:

Boekhandel J. Butijn - Woerden

Nieuwstraat 15 - Telef. 03480-2889